

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce : **S. I.**, státní příslušnost Ruská federace, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Zonkem, advokátem se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému : **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3.10.2008 č.j. OAM-521/VL-07-ZA07-2008, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.10.2008 č.j. OAM-521/VL-07-ZA07-2008 **s e** v části výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 14 zákona č. 329/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů a o neudělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a a § 14b téhož zákona **z r u š u j e** a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. V části směřující proti výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 3.10.2008 č.j. OAM-521/VL-07-ZA07-2008 o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 a § 13 citovaného zákona **s e** žaloba **z a m í t á**.

III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

V. Odměna advokáta Mgr. Ing. Jana Zonka **se určuje částkou 17.280,- Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3.10.2008 č.j. OAM-521/VL-07-ZA07-2008 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z pronásledování ze strany ruských speciálních sil a následky tzv. krevní msty. Tvrzení žalobce o obavách z krevní msty považoval žalovaný za nevěrohodné, když tyto obavy žalobce zdůvodňoval informací o zabití kolegy z ochranky, kterou měl údajně dostat až v květnu 2008, a proto ji uváděl ve své opakované žádosti jako novou skutečnost. Žalovaný poukázal na to, že tato okolnost žalobci musela být známa již v roce 1995, což potvrzuje nabídka starosty, že ho před ní ochrání. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na další rozdílná tvrzení žalobce a dospěl k závěru, že žalobcem uváděné vazby na akt krevní msty jsou zcela smyšlené, neboť nebylo hodnověrně prokázáno, že by mohly vzniknout na reálném základě. Podle žalovaného žalobce nesplnil podmínky udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, stejně tak podle ust. § 14 téhož zákona, neboť neuvedl žádné skutečnosti, které by zakládaly důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobcem uváděné psychické potíže (problémy s hlavou) byly dle žalovaného uváděny ve snaze ospravedlnit skutečnost, že neustále tvrdil něco jiného a navíc nedoložil žádnou zprávu, která by jim uváděné „potíže s hlavou“ nějakým jiným způsobem zdůvodňovala. Neudělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu odůvodnil žalovaný rovněž nevěrohodností sdělení o potížích, které žalobce měl údajně během pobytu v Ruské federaci a které by měly být základem jeho obav v případě návratu do země původu. Nelze vyvodit oprávněnost žalobcovy obavy, neboť jemu samotnému se nepodařilo prokázat, že byl aktivně zapojen v nějakých čečenských strukturách. S poukazem na informace o poměrech v Čečensku posuzoval žalovaný bezpečnostní podmínky místa žalobcova návratu. Poukázal v této souvislosti na to, že v případě předchozí žalobcovy žádosti mu byly uděleny překážky vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu v tehdejší znění. Situace v Čečenské republice doznala výrazných změn ve významu její stabilizace a žalovaný konstatoval, že pravděpodobnost cíleného postihu v místě, kde žalobce bude zřejmě pobývat, lze vyloučit a v případě náhodného zásahu minimalizovat. Na Čečensko nelze již nahlížet jako na oblast válečného konfliktu a žalobce není vystaven hrozbě ponižujícího zacházení nebo

trestání, vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Nejsou také známy žádné informace, že by osoby vracející se ze zahraničí byly perzekuovány.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal dne 22.10.2008 včasnou žalobu, kterou napadl výrok o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 14a a § 14b zákona o azylu a v doplnění žaloby ze dne 27.10.2008 také neudělení azylu podle ust. § 14 téhož zákona. V žalobě vytýkal žalovanému porušení ust. § 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, porušení příslušných ustanovení zákona o azylu a čl. 3 Newyorské úmluvy proti mučení a jinému krutému zacházení. Poukázal na to, že pravidelně navštěvuje odbornou psychologickou pomoc a jeho problémy jsou jasně prokázány odborným vyšetřením. Podklady, které si žalovaný zajistil ohledně bezpečnostní situace jsou neúplné. Žalovaný deklaruje zlepšení bezpečnosti situace v Čečensku, aniž by se jakkoliv vypořádal s otázkou, zda i tato zlepšená bezpečnost situace zajišťuje ochranu před vážnou újmou podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezkoumal schopnost a ochotu čečenských orgánů zajistit mu ochranu před pronásledováním ze strany soukromých osob. V dalším doplnění žaloby prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce opětovně poukázal na to, že mu nebyla udělena doplňková mezinárodní ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu, přičemž v předchozím řízení mu byly uznány překážky vycestování v podstatě ze stejných důvodů jaké v nynější právní úpravě obsahuje ust. § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popíral oprávněnost žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí správního orgánu, odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu a jeho výpovědi a na vydané rozhodnutí z nichž je zřejmé, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech žalobcových práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Žalovaný při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení azylu. Žalovaný poukázal na značnou nevěrohodnost výpovědí žalobce a pokud žalobce namítal nedostatečné informace o zemi původu, uvedl žalovaný, že z těchto zpráv nevyplývá žádná konkrétní spojitost se žalobcem a že špatná situace v oblasti dodržování lidských práv v Rusku není sama o sobě důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.10.2008 č.j. OAM-521/VL-07-ZA07-2008, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a ze správního spisu č.j. OAM-3374/VL-10-2003. Dále provedl důkaz zprávami o zdravotním stavu žalobce, znaleckým posudkem znalce MUDr. J. Č. ze dne 19.9.2012 a poté dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce v žádosti sepsané formou pohovoru ze dne 11.7.2008 odpověděl na otázku, z jakého důvodu opustil svou vlast to, že tak učinil asi v květnu 2003 pro politické a vojenské důvody. Pracoval v ochrance starosty ve města Argun. Během této práce došlo k přestřelce a jeden jeho kamarád byl zastřelen. Po skončení války z práce odešel, avšak byl pronásledován, aby spolupracoval se skupinou Timirbaeva, což odmítl. Raději odjel a dověděl se, že zastřelili dalšího jeho kamaráda. Jeho život byl ohrožen, hrozila mu smrt. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že odjet nechce, nemá kam jít, tady má příbuzné a práci. Do vlastnoručně sepsaného prohlášení žalobce uvedl, že o azyl žádá z důvodu pronásledování, krevní pomsty a obává se o svůj život. Je ohrožen na životě kvůli pronásledování ruských speciálních jednotek. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 19.8.2008 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uvedl stejné důvody své žádosti jako výše uvedené, a to že od doby podání první žádosti o azyl se jeho důvody nezměnily, toliko navíc uvedl, že byl omylem zabit jeho kamarád, kvůli kterému mu hrozí krevní msta. Dále uvedl, že před třemi měsíci byl zabit jeho kolega, který tehdy s ním střelil. Zabil jej bratr onoho jejich kamaráda, kterého zastřelili, když zastavil kolonu. Pokud by se vrátil do Čečenska, nebyl by jeho příjezd utajen a byl by zabit. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava o život a strach ze smrti. Součástí správního spisu jsou zprávy Rusko-dějiny, vývoj od roku 2000, informace Human Rights Watch z ledna 2007-Rusko, informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z ledna 2007-Severní Kavkaz, informace ACCORD a UNHCR z dubna 2008-Cečensko.

Z dalšího připojeného správního spisu žalovaného č.j. OAM-3374/VL-10-2003 krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení azylu dne 13.7.2003. V ní uvedl, že pomáhal zraněným čečenským bojovníkům, kvůli čemuž byl pronásledován ruskými vojáky. Vyžadovali po něm peníze a protože dál již nechtěl ruským vojákům platit odjel do ČR, kde žije od roku 1990 jeho bratranec s rodinou. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11.12.2003 tak, že azyl žalobci neudělil a ani na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu. K žalobě žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30.9.2004 napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Mimo jiné soud shledal oprávněnou i námitku žalobce ohledně nedostatečného zhodnocení existence překážek k vycestování na straně žalobce. Dalším rozhodnutím ze dne 7.12.2005 žalovaný opět neudělil žalobci azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, avšak vztáhl na něj překážku vycestování ve smyslu ust. § 91 téhož zákona. K žalobě žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10.10.2006 žalobu zamítl a následná kasační stížnost žalobce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2007 odmítnuta.

Ze zprávy PhDr. Z. P., CSc. ze dne 6.12.2011 soud zjistil, že pojednává o psychologickém vyšetření žalobce se zjištěním, že žalobce je v psychické tenzi, má výraznější útlum myšlení a depresivní ladění. Jeho intelektové schopnosti jsou v pásmu podprůměru, dominuje výrazná deprese a útlum veškeré aktivity. U žalobce je snížena odolnost na stresovou zátěž a doporučována psychoterapie. Ze zprávy téhož psychoterapeuta ze dne 30.10.2012 vyplývá, že sice

nezná celkový zdravotní stav žalobce, avšak je u něj jisté ohrožení z psychologického hlediska, protože nelze vyloučit sebevražedné jednání při případné nucené deportaci. Pokud deportace povede k hrozbě ztráty života či podstatných hodnot, pak zmíněné zkratové jednání u něj hrozí.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. J. Č. krajský soud zjistil, že podle psychopatologického obrazu je žalobce lucidní, správně povšechně orientován, emočně otupělý a labilní, depresivní nálada s úzkostmi je jen částečně odklonitelná a výrazná je situační nejistota, fobie ze tmy a fobie z repatriace přetrvávají po celou dobu vyšetření. Má sklony k bezradnosti, únavu a pocity slabosti, zhoršenou schopnost koncentrace pozornosti, poruchy paměti ve všech složkách. U žalobce se jedná o těžkou nyní již chronifikovanou depresi u lehčího organického psychosyndromu posttraumatického. Kromě toho znalec uzavřel, že v případě nuceného návratu žalobce do země původu hrozí ohrožení jeho zdravotního psychického stavu. Agresivní ani autoagresivní tendence nebyly aktuálně zaznamenány, avšak nelze je vyloučit v případě zhoršení fobie z repatriace. Z doplňujícího výsledku znalce vyplynulo, že žalobce trpí organickým postižením mozku, ovšem toto postižení nelze jednoznačně dávat do souvislosti s úrazy hlavy, které žalobce utrpěl v roce 2000 a později v roce 2012. Na druhé straně ovšem nelze jednoznačně vyloučit, že k organickému postižení mozku došlo již v důsledku prvního úrazu v roce 2000. Následkem tohoto úrazu má žalobce potíže s pamětí a výpověďacími schopnostmi. V důsledku traumatu – úrazu hlavy je u něj diagnostikován lehčí organický psychosyndrom a na tento oslabený terén navazuje sociální obava žalobce, což je konkrétně obava z repatriace, tedy návrat do země původu. Znalec dále upřesnil svůj posudek v tom, že pokud mu nepřísluší posuzovat reálnost rizika plynoucí ze sdělení žalobce, pak tím míní to, že mu nejsou známy nynější poměry v zemi původu a také reálnost jeho obav z krevní msty. K dalšímu dotazu také potvrdil, že v případě návratu do země původu není vyloučeno sebevražedné jednání a v této souvislosti upozornil také na to, že žalobce pochází ze společnosti, resp. etnika, kde sebevražda není na rozdíl od našich podmínek tabu.

Krajský soud doplnil dokazování nejaktuálnějšími dostupnými informacemi o zemi původu žalobce. Ve výroční zprávě Human Rights Watch 2011 (Rusko leden 2011) se mimo jiné uvádí, že Evropský soud pro lidská práva dosud vydal více než 150 rozsudků, ve kterých činí Rusko odpovědným za závažná porušení lidských práv v Čečensku. Ruské úřady dosud nepřijaly dostatečná opatření v rámci prevence opakování podobných případů a každý rok jsou u tohoto soudu evidovány nové stížnosti. Skutečnost, že nejsou plně realizována rozhodnutí tohoto soudu znamená odepření spravedlnosti obětem a posilování klimatu beztrestnosti v Čečensku. Ze zprávy MZ USA ze dne 11.3.2010 o dodržování lidských práv za rok 2009 v Rusku krajský soud kromě jiného zjistil, že ve sledovaném období bylo v Čečensku zabito 30 civilistů. Podle internetového zpravodajského portálu „Kavkazský uzel“ bylo v důsledku ozbrojených střetů a speciálních akcí v Čečensku zabito 177 osob podezřívavých z členství v militantních skupinách, 213 osob podezřívavých z členství v militantních skupinách bylo zadrženo a 16 se jich vzdalo. Dne 10.8. v Čečensku 5 ozbrojených mužů uneslo a zabilo charitativní pracovníky v Zaremu. V Čečensku se ve sledovaném roce zvýšil počet vojáků a počet civilistů zabitých stoupenci.

Organizace „Kavkazský uzel“ uvedla, že od ledna do 16.4. tedy do zrušení protiteroristického režimu v Čečensku bylo zabito 28 osob (11 civilistů, 3 policisté a 14 členů militantních skupin). Nicméně zabíjení pokračovalo i po vyhlášeném ukončení protiteroristických akcí, neboť od 16.4. do listopadu bylo v Čečensku zabito 147 osob. V polovině dubna byla také v Čečensku spáchán útok, při kterém byli zabiti 3 ruští policisté. Dne 26.7. sebevražedný bombový útočník zabil 6 osob a zranil 10 dalších osob, když vcházel do koncertní síně v Grozném v Čečensku, jen několik minut před zahájením představení. 4 policisté zastavili útočníka před síní a při výbuchu zemřeli. Příslušníci federálních složek a jejich protivníci nadále používali v Čečensku protipěchotní miny. V roce 2008 zpravodaj „Landmine Monitor“ uveřejnil zprávu o tom, že v předchozích třech letech způsobily pozemní miny a jiná nevybuchlá munice smrt 39 osob a poranění 171 osob. V pasáží pojednávající o únosech se uvádí, že ve sledovaném roce došlo v Čečensku k 90 únosům. V roce 2008 organizace zabývající se lidskými právy a mezinárodní sdělovací prostředky uveřejnily zprávu, že čečenská vláda zahájila rozsáhlou koordinovanou kampaň v podobě žhářských požárů ve vesnicích a městech, jejichž cílem je potrestat rodiny osob podezříváných z toho, že patří mezi vzbouřence. Mnohé z těchto útoků doprovázela prohlášení, že tato obydlí jsou ničena v rámci trestu. Tato kampaň následovala po výslovných výhrůžkách vyslovených K., čečenským prezidentem a muslimem K. starostou Grozného. Objevily se četné zprávy, že žhářská kampaň čečenské vlády pokračovala i ve sledovaném roce. Bezpečnostní složky pod vedením čečenského prezidenta Kadyrova se stále více podílely na únosech, buď ze své vlastní iniciativy nebo v akcích prováděných společně s federálními složkami. Skupiny zabývající se lidskými právy uváděly, že tyto složky byly často podezřívány v pátrání při mizení a únosů osob, včetně mizení a únosů rodinných příslušníků vzbouřeneckých velitelů a bojovníků. Organizace Amnesty International uveřejnila zprávu, že federální a čečenské bezpečnostní složky se zaměřují na civilisty, a to jak v reakci na teroristické bombové útoky spáchané ženami, tak i s cílem vyvíjet nátlak na jejich mužské příbuzné, kteří jsou podezříváni z toho, že jsou vzbouřenci. V kapitole pojednávající o fyzickém špatném zacházení, trestání a mučení je pak dále uvedeno, že vládní složky nadále porušovaly lidská práva osob, které se snažily o uplatnění osobní odpovědnosti za dřívější špatné zacházení s osobami v Čečensku, a nadále šikanovaly osoby, které si podaly žádost u Evropského soudu pro lidská práva o odškodnění za utrpěnou újmu. Represálie proti osobám, které si u zmíněného soudu podaly žádost, zahrnovaly zabití, zmizení osob a zastrasování.

V projednávané věci na základě výše uvedeného dokazování dospěl krajský soud ke stejnému závěru jako žalovaný, že v případě žalobce nebyly jednoznačně prokázány důvody podřaditelné pod taxativně vymezené důvody uvedené v ust. § 12 zákona o azylu. Nutno říci, že takové důvody žalobce v řízení neuváděl, když jím uváděný důvod byla obava z pronásledování ze strany ruských speciálních sil a následky tzv. krevní msty. Žalobce v případě návratu do země původu má obavy ze zabití. Toto tvrzení navíc žalovaný zpochybnil skutečností, že žalobce o tomto důvodu musel vědět již dříve a že v původním řízení o udělení azylu se o ní vůbec nezmínil. Pro další rozpory ve výpovědi pak žalovaný učinil závěr, že žalobcem uváděné vazby

na akt krevní msty jsou zcela smyšlené, když není hodnověrně prokázáno, že by mohly vzniknout na reálném základě. Krajský soud je toho názoru, že i kdyby shora žalobcem uváděný důvod byl jednoznačně prokazatelný a pravdivý, i tak by jej nebylo možno podřadit pod důvody uvedené ve shora citovaném ustanovení § 12 zákona o azylu. K jinému závěru dospěl krajský soud oproti názoru žalovaného pokud jde o jeho hodnocení možnosti udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 14 zákona o azylu. Toto ustanovení zakotvuje institut humanitárního azylu spočívající v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na které sice nedopadá žádný z předpokladů uvedených v taxativním výčtu důvodů v ust. § 12 a § 13, ale z nichž by bylo přesto možno nehumánní azyl neposkytnout. Mimo jiné může jít o případy osob zdravotně postižených a dalších. Neudělení tohoto azylu žalovaný odůvodňuje tím, že žalobcem sdělené psychické potíže považuje za pokus, kterým se snažil ospravedlnit skutečnost, že neustále tvrdil něco jiného a že tím jinými slovy odůvodnil svá rozporná tvrzení. Dále žalovaný dodal, že žadatel, tedy žalobce nedoložil žádnou lékařskou zprávu, která by jím uváděné „potíže s hlavou“ nějakým jiným způsobem zdůvodňovala, a že tak na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení nezjistil důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Toto zdůvodnění neobstojí se zřetelem k výše citovaným lékařským zprávám o zdravotním stavu žalobce a rovněž tak i k závěrům v řízení vypracovaného znaleckého posudku MUDr. Č. Z uvedené činí krajský soud závěr, že si žalovaný v tomto směru neopatřil dostatek informací ke zjištění skutkového stavu, což představuje vadu řízení, pro kterou rozhodnutí žalovaného v části o neudělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu zrušil.

Obdobně se pak krajský soud neztotožnil se závěrem a odůvodněním té části rozhodnutí žalovaného, jímž neudělil žalobci doplňkovou ochranu podle ust. § 14a § 14b zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti v odůvodnění uvádí s odkazem na informace, které měl v té době k dispozici, že situace v Čečenské republice oproti roku 2003, kdy z ní žalobce vycestoval, doznala výrazných změn ve významu její stabilizace, a že žalovaný musí konstatovat, že pravděpodobnost cíleného postihu v místě, kde žalobce se bude zřejmě pohybovat, lze vyloučit a v případě náhodného zásahu minimalizovat. Dále se opírá o informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům z ledna 2007, ve které se rovněž hovoří o uklidnění stavu i o úspěších obnovy v Čečensku, kde po krvavých válkách pamatuje přinejmenším opět politická normalita. Současně vycházel žalovaný z informace ACCORD a UNHCR z dubna 2008, dle kterých se bezpečností situace v porovnání s léty 2003 a 2006 jasně zlepšila. Konečně žalovaný cituje informace Human Rights Watch za rok 2007, kde je uvedeno, že v Čečensku přetrvává ozbrojený konflikt a dochází k porušování lidských práv, nicméně žalovaný je přesvědčen, že na současnou situaci ve zmíněné oblasti již nelze nahlížet jako na oblast válečného konfliktu a že UNHCR nemá informace o žádných případech osob, které by se vrátily ze zahraničí a na základě této skutečnosti byly perzekuovány.

Při porovnání odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného se shora citovanými výňatky zpráv o zemi původu žalobce dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou řízení rovněž i co se týče nedostatku důvodů tohoto

rozhodnutí, pokud jde o jeho odůvodnění neudělení doplňkové ochrany žalobci podle ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu. Toto odůvodnění totiž postrádá zhodnocení žalobcovy situace v případě jeho nuceného návratu do Čečenska ve vztahu nejen k ohrožení jeho zdravotního stavu, ba i nevyloučené možnosti sebevražedného chování, ale zejména také vážného možného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí tak, jak to má na mysli ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu definující pojem tzv. vážné újmy.

Krajský soud proto ze shora uvedených důvodů podle ust. § 78 s.ř.s. rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu zrušil a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný při vydání nového rozhodnutí přihlédne ke všem dostupným informacím o zdravotním stavu žalobce a v neposlední řadě také k aktuálním poměrům v zemi jeho původu. Poté znovu zváží možnost udělení azylu z tzv. humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Výrok o nároku na náhradu nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdali.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly na znalečném a tlumočném. Podle výsledků tohoto řízení by znalečné byl povinen hradit žalobce, u něhož jsou však dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a náklady tlumočeného hradí ze zákona stát podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.

Ustanovenému advokátu žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v tomto řízení v celkové výši 17.280,- Kč, představující odměnu za 6 úkonů právní pomoci po 2.100,- Kč a 6 režijních paušálů po 300,- Kč, včetně 20% daně z přidané hodnoty v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 11. ledna 2013

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**

